

Una policia per a un Estat

No hi ha enquesta sobre els problemes que preocupen més els ciutadans en què la seguretat no sigui un dels primers temes. De la seguretat, avui, se'n parla tant, que no sembla que hi hagi crisi a les empreses que s'hi dediquen. O que, si més no, no sembla que la crisi hi hagi arribat amb la mateixa força que a tants altres sectors. I, tot i això, avui també molta gent viu convençuda que no hi havia hagut mai tants delictes com ara. I tants de delictes nous. I que les presons no havien estat mai tan plenes. I que tampoc no s'havia anat tan de pressa a buidar-les. És per totes aquestes raons que qualsevol govern o qualsevol ajuntament sap que avui difícilment els seus ciutadans entendrien que es reduís el nombre de policies, ni tan sols explicant repetidament que, tal com escriu Tura Soler en el dossier que presentem en aquest número de la *Revista de Girona*, a les nostres comarques tenim la ràtio de policies més elevada d'Europa. I, mentre en formem part, tenim també la ràtio més alta de l'Estat espanyol. Potser hi ajudi a entendre-ho intuir que, si en altres països i en altres societats aquesta ràtio no és tan elevada, és perquè els ciutadans que volen seguretat saben també que han de pagar-se-la. Més directament encara del que fem tots nosaltres amb els nostres impostos. No ho sabríem confirmar.

Fotomuntatge de Pep Caballé.

Publiquem el dossier sobre la seguretat a les nostres comarques en un mal moment per a la nostra policia. Els Mossos d'Esquadra, la policia nacional de la Catalunya moderna, mai no havien estat tan qüestionats com en aquests darrers mesos. És innegable que han donat prou motius perquè arribéssim fins a aquest punt: han comès alguns errors, s'han excedit en alguns casos, han trigat més del compte a reconèixer la seva responsabilitat en alguns altres. Però, tot i això, encara és més cert que els catalans no havíem tingut mai una policia tan moderna i tan eficaç, una policia que sentíssim, al mateix temps, tan nostra. Ho hem de dir ben fort: mai cap altre cos policíac que hagi actuat o que actuï encara en el nostre país no ha tingut el nivell d'acceptació que han tingut i que continuen tenint els Mossos d'Esquadra. I encara és més innegable que, darrere les denúncies i les acusacions que es fan contra el nostre cos policíac, hi ha sovint més motivacions polítiques que no pas estrictament professionals. És també per això que els Mossos, ara per ara, no es poden permetre cap error. Tots sabem que no se'ls perdonarà res. I ells també ho saben. Però ara sabem també que és el moment de parlar en veu alta a favor dels Mossos. I, naturalment, és també un moment per saber com funcionen i a què s'enfronten a diari. D'aquí també el dossier que presentem en aquestes planes. El publiquem pensant en això. I volent recordar encara que no tindria cap sentit renunciar a res del que hem aconseguit en el nostre moviment de reivindicació nacional. I tampoc, és clar, a ni un dels nostres avenços col·lectius en el camp de la policia, perquè renunciar-hi seria obrir les portes a moltes altres renúncies, i fer caure la primera fitxa que portaria a fer caure moltes altres fitxes. I avui tampoc no sembla que la societat catalana vulgui renunciar a res del que ha aconseguit. Al contrari. Tampoc, és clar, a continuar combatent totes les formes de delinqüència. Encara que hi hagi motivacions polítiques al darrere.